

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobce: **Balsac papermill s.r.o.**, IČO 01610368
sídlem 789 01 Lukavice č. p. 21
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Černým
sídlem Horní náměstí 365/7, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Mgr. Zuzana Orbesová**, IČO 01127853
sídlem Železniční 469/4, 779 00 Olomouc
insolvenční správkyň dlužníka JIP - Papírny Větrní, a.s., IČO 45022526
sídlem Papírenská 2, 382 11 Větrní
zastoupená advokátem JUDr. Adamem Rakovským
sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha 2

o vydání věci, eventuálně o zaplacení jejich peněžité náhrady,
k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 9. 2021,
č. j. 10 C 116/2015-750,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **mění** jen tak, že se neurčuje lhůta k plnění, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně **mění** jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 2 242 781,90 Kč, jinak se v tomto výroku v zamítavé části ohledně položky 75 – UNIKRAFT CLASSIC 32GR 3,887 tun nebo peněžité náhrady ve výši 72 556,69 Kč **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Semrád

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši určené v písemném vyhotovení rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 859 266,49 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (**výrok I.**), zamítl žalobu v části, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat žalobci následující movité věci nebo jejich peněžitou náhradu – věci blíže specifikované ve výroku II. rozsudku s tím, že jde o věci uvedené v žalobě pod položkami č. 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 – 68 a 75 (**výrok II.**) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 272 164,04 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného (**výrok III.**). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal vydání movitých věcí označených v žalobě pod položkami č. 1 až 75, nebo jejich peněžité náhrady s odůvodněním, že jde o věci, které jsou ve vlastnictví žalobce, nebyly sepsány do majetkové podstaty dlužníka JIP – Papírny Větrní, a. s., na jehož majetek byl prohlášen konkurs a existuje důvodné podezření, že s některými z nich dlužník nakládá jako se svými vlastními. Soud prvního stupně ve věci rozhodoval již druhým rozsudkem. Jeho předchozí rozsudek ze dne 29. 6. 2020, č. j. 10 C 116/2015- 535, kterým byla žaloba zcela zamítnuta a rozhodnuto o nákladech řízení mezi účastníky, byl k odvolání žalobce zrušen usnesením Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 24. 2. 2021, č. j. 62 Co 416/2020-603 a věc byla soudu prvního stupně vrácena k dalšímu řízení. Odvolací soud ve svém zrušujícím usnesení, uvedl, že žalobce se domáhá vydání věcí reivindikační žalobou podle § 1040 odst. 1 o. z. Dále vysvětlil podstatu vztahů mezi účastníky ohledně obchodní spolupráce mezi JIP – Papírny Větrní, a. s. a JIVA TRADE s.r.o. a soudu prvního stupně vytkl neúplně zjištěný skutkový stav. Rozsudek shledal částečně nepřezkoumatelný s tím, že prvostupňová soud provedl celou řadu důkazů, s nimiž se však v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevypořádal. Odvolací soud konstatoval, že žalobce může být ohledně své reivindikační žaloby úspěšný tehdy, prokáže-li, že je vlastníkem sporných věcí, resp., že mu k nim svědčí jiný právní titul a že žalovaný do jeho práva neoprávněně zasahuje.
2. Soud prvního stupně poté řízení doplnil. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve zrekapituloval dosavadní průběh sporu a stanoviska účastníků. Vzal za prokázané, že usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 6. 2013, č. j. [REDAKCE] byl zjištěn úpadek dlužníka JIP – Papírny Větrní, a. s. a na jeho majetek byl dne 17. 10. 2013 prohlášen konkurs. Ohledně položky 75 po doplnění skutkových tvrzení žalobcem zjistil, že žalobce neunesl povinnost tvrzení ohledně nabytí vlastnického práva k této věci, navíc důkazy označené v podání ze dne 2. 10. 2019 byly učiněny až po uplynutí koncentrační lhůty.
3. Pokud jde o nabývací tituly k položkám č. 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 - 68, soud prvního stupně zjistil, že tyto věci byly předmětem slovy uzavřené mezi žalobcem a společností JIVA TRADE s.r.o. nazvané jako objednávka z 15. 8. 2013 a tyto byly rovněž předmětem kupní smlouvy uzavřené mezi JIP Větrní s.r.o. a JIVA TRADE s.r.o. dne 18. 5. 2013 a dne 27. 5. 2013. Z uvedených smluv a ani z žádných jiných důkazů však nebylo možno učinit závěr o tom, zda se vlastníkem těchto věcí stal skutečně jejich původní převodce, tedy společnost JIP Větrní s.r.o.; k tomu nebyla doplněna ani skutková tvrzení ani důkazní návrhy. Žalobce tak nesplnil svoji povinnost tvrzení ohledně toho, na základě jakých skutečností je založeno jeho vlastnické právo, neboť nedoplnil svá skutková tvrzení a tedy ani důkazní návrhy.

4. K položkám č. 7, 28 - 33, 35 - 37, 42 - 44 a 69 - 74 vzal prvostupňový soud za prokázané, že tyto byly předmětem kupní smlouvy ze dne 15. 8. 2013, tedy součástí objednávky mezi společností žalobce a JIVA TRADE s.r.o. Soud prvního stupně odkázal na smlouvu o obchodní spolupráci ze dne 24. 6. 2011, jejíž obsah rozebral a uzavřel, že vzal za prokázané, že na základě objednávek tak, jak jsou uvedeny, tedy ohledně položek 7, 28 - 33, 35 - 37, 42 - 44 a 69 - 74, došlo v rámci spolupráce na základě smlouvy o obchodní spolupráci z 24. 6. 2011 právě a pouze k realizaci prvního kroku, tedy k výrobě předmětného zboží pro JIVA TRADE s.r.o., přičemž vlastníkem těchto věcí se stala společnost JIVA TRADE s.r.o., avšak zboží bylo skladováno u společnosti JIP – Papírny Větrní, a. s. Soud prvního stupně tyto své závěry podrobně rozebral, přičemž na str. 11 až 12 svého rozsudku uvedl tabulku, která obsahovala označení shora uvedených položek, č. zakázky, hodnotu věci podle žaloby, cenu za 1 000 kg jako měrné jednotky, množství, které je žalováno a přepočet z cizí měny – EUR či GBP k české koruně a hodnotu věcí určenou soudem. Součet hodnot všech těchto věcí podle žaloby činí 859 266,49 Kč, soudem určená hodnota je 978 899,03 Kč.
5. Ohledně věcí pod položkami č. 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 - 68, soud prvního stupně uvedl, že neučinil zjištění, že by vlastníkem těchto věcí či osobu jinak oprávněnou s nimi nakládat byla společnost žalobce. Soud prvního stupně toliko konstatoval, že tyto věci byly, resp. měly být předmětem kupní smlouvy z 15. 8. 2013 uzavřené mezi společností JIVA TRADE s.r.o. jakožto prodávajícím a žalobcem jako kupujícím a předtím ještě předmětem kupních smluv z 18. 5. a 27. 5. 2013, které byly uzavřené mezi společností JIP Větrní s.r.o. a JIVA TRADE s.r.o. Protože však nebyla doplněna skutková tvrzení, nemohl prvostupňový soud učinit žádná zjištění ohledně toho, zda tyto movité věci skutečně nabyly do svého vlastnictví společnost JIP Větrní s.r.o. od dlužníka, tedy od společnosti JIP - Papírny Větrní, a. s. Výsledně proto uzavřel, že pro nedoplnění skutkových tvrzení k celému řetězci převodů vlastnického práva nezjistil, resp. nemohl zjistit, že by vlastníkem těchto movitých věcí byl skutečně žalobce a ani že by žalobci svědčilo jiné právo umožňujícímu s těmito věcmi disponovat.
6. Dále se prvostupňový soud zabýval možným postupem podle § 446 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013, ve zkratce obch. zák.), podle něhož je možné nabýt vlastnické právo i v případě, kdy prodávající není vlastníkem. K tomu odkázal na úplný výpis z obchodního rejstříku, z něhož zjistil, že společnost žalobce vystupovala již dříve pod obchodní firmou Wadkin s.r.o., s tím, že k převodu obchodních podílů v této společnosti dochází na základě notářského zápisu z 20. 6. 2013, kdy se společníkem stává mj. společnost JIVA TRADE s.r.o. a jednatelem mj. pan Jan Korčák. Tedy existuje zde ono žalobcem popírané personální propojení uvedených subjektů přes Jana Korčáka a s poukazem na judikaturu soud prvního stupně požadoval, aby žalobce řádně tvrdil své vlastnické právo až ke zdroji vlastnictví těchto věcí, tj. až ke společnosti JIP - Papírny Větrní, a. s. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 32 Odo 870/2003 a závěry Ústavního soudu ČR přijaté ve věci IV. ÚS 112/2001.
7. K věcem pod položkami 7, 28 - 33, 35 - 37, 42 - 44 a 69 - 74 soud prvního stupně dále uvedl, že i v tomto případě bylo povinností žalobce tvrdit, resp. prokázat své vlastnické právo v plném rozsahu všech předchozích vlastníků. K tomu odkázal na poučení, které žalobci poskytl podle § 118a odst. 3 o. s. ř. při jednání dne 15. 6. 2021 k doplnění důkazních návrhů k uvedeným tvrzením a uzavřel, že smlouva o obchodní spolupráci z 24. 6. 2011 byla uzavřena jako nepojmenovaná smlouva podle § 269 odst. 2 obch. zák. Společnost JIVA TRADE s r.o., která se

stala vlastníkem uvedených věcí jejich zhotovením společností JIP – Papírný Větrník, a. s. a byla jako vlastník oprávněna tyto movité věci prodat, resp. převést vlastnické právo na žalobce kupní smlouvou z 15. 8. 2013 bez faktického předání - § 443 odst. 1 a § 444 obch. zák. Jednotlivé věci byly objednány, co do jejich výroby ze strany JIVA TRADE s.r.o. od Papírný Větrník, a. s. a JIVA TRADE s.r.o. se tak stala na základě smlouvy o obchodní spolupráci z 24. 6. 2011 jejich vlastníkem. V průběhu řízení bylo prokázáno a žalovaný to nespороval, že věci byly zničeny, nebo že s nimi bylo naloženo způsobem, který neumožňuje jejich vydání. Společnost JIP - Papírný Větrník, a. s. tak porušila své smluvní povinnosti vyplývající se smlouvy o obchodní spolupráci z 24. 6. 2011, když k tomu prvostupňový soud odkázal na čl. 4.5 smlouvy s tím, že nebezpečí škody na takovýchto hotových výrobcích nese po celou dobu právě ona. JIP - Papírný Větrník, a. s. porušila svoji smluvní povinnost věci řádně skladovat a umožnit jejich vydání vlastníkovu a podle § 2913 o. z., tak je povinna nahradit škodu, která tímto způsobem druhé smluvní straně – žalobci jako vlastníku věcí – vznikla. Při určení rozsahu této škody soud prvního stupně vyšel z ust. § 2951 o. z., kdy určil hodnotu věcí souhrnnou částkou 978 899,03 Kč, vyšel z určeného způsobu určení této ceny, tedy z výrobní ceny zboží za měrnou jednotku, kterým je 1 tuna, vynásobenou množstvím daného zboží a následně přepočtenou na výrobní ceny v EUR či GBP dle kursu ČNB platného k prvému dni podání žaloby. Žalobcem nárokováná hodnota těchto věcí jako alternativní plnění pro případ nemožnosti jejich vydání však činí jen 859 266,49 Kč a v tomto rozsahu soud prvního stupně proto shledal žalobu důvodnou a vyhověl jí. Ohledně zbývajících věcí – položky 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 - 68 a 75 žalobu pro neunesení povinnosti tvrzení, resp. důkazního břemene, zamítl, jak vysvětlil výše. K položce 75 doplnil, že žalobce neunesl povinnost tvrzení ohledně toho, jakým způsobem k ní nabyl své vlastnické právo.

8. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 a § 151 odst. 1 o. s. ř. Žalobce byl úspěšný do částky 859 266,49 Kč a neúspěšný do zbytku hodnoty věcí, tedy do částky 2 315 338,42 Kč, celková hodnota činila 3 174 604,91 Kč, převážně byl tak v řízení úspěšný žalovaný, a to v rozsahu 45,87 % a v tomto poměru mu soud prvního stupně přiznal náhradu nákladů řízení sestávající z nákladů právního zastoupení. Tyto vyčíslil podle vyhlášky č. 177/1996 - advokátní tarif v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 54.
9. Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.
10. Odvolání žalobce směřoval do výroků II. a III. rozsudku a žalobce v něm uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., kdy soudu prvního stupně vytkl nesprávně a neúplně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení. V doplnění odvolání ze dne 17. 1. 2022 svoji argumentaci podrobně rozebral. Uvedl, že ve vztahu k položkám 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 - 68, soud prvního stupně vyšel ze závěrů, které uvedl již v odůvodnění svého předchozího rozsudku, který ovšem byl odvolacím soudem zrušen. Podle žalobce není spravedlivé a ani právně zdůvodněné klást mu břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně celé historie převodů vlastnického práva k dotčenému zboží; povinností žalobce je toliko tvrdit povinnost a prokázat, jak vlastnického práva sám nabyl. Lze připustit, že může být odůvodněno též požadovat tvrzení a důkazy k tomu, jak vlastnické právo nabyl předchůdce žalobce, z žádné normy ani právního principu ovšem nelze dovodit, že by měl žalobce podrobně tvrdit a prokazovat nepřerušenu řadu převodů vlastnictví až k prvotnímu - tedy originálnímu nabytí. Žalobce ovšem prokázal nepřerušenu řadu nabytí vlastnického práva od původního výrobce až po žalobce a i kdyby existoval určitý důkazní deficit či deficit tvrzení o řádném převodu vlastnictví v jednom článku, byl by tento deficit překonán dobrou vírou společností JIVA

TRADE s.r.o. při nabývání od JIP Větrní s.r.o. ve smyslu § 446 obch. zák. I kdyby tedy JIP - Větrní s.r.o. hypoteticky řádným vlastníkem nebyla, stala by se jím na základě shora citovaného ustanovení, kdy o vlastnictví této společnosti neexistovaly žádné důvody pochybovat, a naopak existovaly silné důvody opravňující společnost JIVA TRADE s.r.o. věřit, že věci kupuje od řádného vlastníka. Pokud se společnost JIVA TRADE s.r.o. na základě své dobré víry, kterou nutno posuzovat v době převodu, stala vlastníkem, pak byla vlastníkem řádným a plnohodnotným.

11. V odvolání žalobce dále podrobně zrekapituloval skutkové okolnosti, které podle jeho názoru vyšly najevo z provedeného dokazování z jednotlivých důkazů. K tomu zejména akcentoval tvrzení Mgr. Korčáka a shrnul, že to, že bude následně zahájeno insolvenční řízení ohledně žalobce a bude založena společnost Balsac papermill s.r.o. a bude v ní angažována společnost JIVA TRADE s.r.o. a shodou okolností i Mgr. Korčák, v květnu 2013 nikdo ze zúčastněných neplánoval. Žalobce znovu odkázal na § 446 obch. zák. s tím, že při jeho „střídmé aplikaci“ lze dovodit, že ve dnech 18. 5., 27. 5. 2013 se tak společnost JIVA TRADE s.r.o. stala řádným vlastníkem výrobků a z žádného platného ustanovení by nebylo možno dovodit, že by toto vlastnické právo mělo mít nějaké omezené účinky či by bylo nějak podmíněno či by mělo požívat nižší ochrany než jakékoliv jiné vlastnictví. Žalobce se podrobně zabýval možností aplikace § 446 obch. zák. a uvedl, že pokud soud prvního stupně hovoří o personálním propojení dotčených právnických osob a o možném obcházení nebo o zneužití institutu nabytí od nevlastníka, tak zcela ignoruje časové a věcné souvislosti celého sledovaného procesu, kdy toto propojení neexistovalo v době nabytí vlastnického práva JIVA TRADE s.r.o. a vzniklo až poté. K žádnému účelovému vložení subjektu JIVA TRADE s.r.o. do celého řetězce tedy nemohlo dojít v době, kdy další článek – žalobce – v té době fakticky neexistoval, resp. nebylo mezi co vkládat. Žalobce proto žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II. změnil tak, že žalobě zcela vyhová.
12. K položce č. 75 žalobce ještě odkázal na důkazy, které prvostupňový soud provedl a řádně nezhodnotil.
13. Žalovaný ve svém odvolání napadl výroky I. a III. rozsudku a uplatnil rovněž odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g). V doplnění odvolání ze dne 4. 11. 2021 uvedl, že prvostupňový soud nesprávně posoudil tu část žaloby, ve které se žalobce domáhal vůči žalovanému vydání movitých věcí – položky č. 7, 28 - 33, 35 - 37, 42 - 44 a 69 - 74 žaloby. K tomu žalovaný zrekapituloval skutková zjištění, která prvostupňový soud dovodil, když vyšel ze smlouvy o spolupráci ze dne 24. 6. 2011. Podle žalovaného tato neodpovídají provedenému dokazování. Všechny objednávky, které se týkají předmětných výrobků, obsahují označení dlužníka JIP Papírny Větrní, a. s. jako kupujícího a společnosti JIVA TRADE s.r.o. jako prodávající. Je v nich uvedeno označení příjemci předmětných výrobků, č. obchodního případu, předmětný výrobek a jeho cena a množství. Zároveň jsou všechny odsouhlaseny zaměstnanci dlužníka i společností JIVA TRADE s.r.o. Závěr prvostupňového soudu o tom, že věci zůstaly ve vlastnictví JIVA TRADE, s.r.o. a následně byly převedeny kupní smlouvou z 15. 8. 2013 zpět do vlastnictví žalobce, je nesprávný a v rozporu s čl. 5.2 smlouvy o obchodní spolupráci. Uvedené ustanovení žalovaný odcitoval a shrnul, že veškeré objednávky, kterými prvostupňový soud provedl dokazování, jsou platnými tituly ve smyslu smluvního ujednání, na základě kterých dlužník nabyl vlastnické právo k předmětným výrobkům. Společnost JIVA TRADE s.r.o. tak podle žalovaného nemohla převést vlastnické právo na žalobce, neboť už akceptací příslušných objednávek toto vlastnické právo pozbyla. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani komunikace v jiných obchodních případech mezi účastníky smlouvy o obchodní spolupráci. Jsou tak naplněny

odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Dále žalovaný uvedl, že s poukazem na čl. 4.1 smlouvy o obchodní spolupráci nebyla předložena žádná písemná objednávka, která by se týkala předmětných výrobků a ani nebyla k důkazu provedena a tvrzena. Pokud tedy žalobce a i prvostupňový soud dovodili, že vlastnické právo společnosti JIVA TRADE s.r.o. k předmětným movitým věcem mělo vzniknout v souladu se smlouvou o obchodní spolupráci, není pro takovýto závěr předložen žádný titul, který by splňoval podmínky smlouvy o obchodní spolupráci. Objednávky, které byly provedeny k důkazu, jsou totiž v souladu se smlouvou o obchodní spolupráci tituly, ze kterých vyplývá vlastnické právo dlužníka. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích I. a III. změnil tak, že žalobu zamítne a žalovanému přizná náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

14. Ve svém odvolání se současně žalobce vyjádřil k odvolání žalovaného, které považuje za nedůvodné. Odkázal na své odvolání a pokyn odvolacího soudu uložený soudu prvního stupně v kasačním rozhodnutí, když prvostupňový soud se správně zabýval podstatou obchodních vztahů mezi JIVA TRADE s.r.o. a JIP Papírny Větrní, a. s. a správně „pracoval“ s uzavřenou smlouvou o obchodní spolupráci, nikoliv jako s bezprostředním titulem pro převod vlastnictví, ale jako s obchodními podmínkami, které poskytly právní rámec jednotlivým dílčím smlouvám, které byly provedeny důkazy. Prvostupňový soud podrobně zrekapituloval a hodnotil jednotlivé provedené důkazy a učinil na jejich základě přesvědčivé právní hodnocení, které se odrazilo ve výroku I. rozsudku. Žalovaný ve svém odvolání pouze opakovaně účelově dezinterpretuje jednotlivé objednávky, které byly provedeny k důkazu, tyto dokumenty však soud prvního stupně hodnotil správně. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku ve výroku I. jako věcně správného.
15. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce uvedl, že soud prvního stupně rozhodl zamítavým výrokem II. v rozsudku správně. K tomu odkázal na ustanovení § 443 odst. 1 obch. zák. a akcentoval, že kupující nabývá zboží okamžikem, ve kterém je dodané zboží předáno. Jde o základní pravidlo týkající se kupních smluv podle obchodního zákoníku, přičemž mezi stranami není sporu o tom, že v souladu s tímto ustanovením žalobce vlastnické právo nenabyl. Prvostupňový soud poté správně zkoumal, zda mohl žalobce nabýt vlastnické právo k předmětným věcem jinou cestou, když výrobky se po celou dobu nacházely v držení dlužníka (žalovaného) a bylo tedy namístě řešit otázku, zda se skutečně domnělý právní předchůdce žalobce vůbec někdy stal vlastníkem předmětných výrobků. Tuto otázku vyřešil prvostupňový soud správně. Žalobce nepředložil žádný titul, z něhož by vlastnické právo společnosti JIP Větrní s.r.o. vyplývalo. K tomu se po poučení soudem vyjádřil toliko tak, že případný nabývací titul by neměl být pro rozhodnutí ve věci podstatný, neboť žalobce mohl nabýt vlastnické právo podle § 446 obch. zák. Tuto argumentaci žalobce ovšem žalovaný odmítá, žalobce nemohl být v dobré víře, pokud výrobky nikdy fyzicky nepřevzal a pokud neměl ani dispozici nepřerušovaný řetězec nabývacích titulů, který by dokládal převod vlastnického práva k předmětným výrobkům z dlužníka na žalobce. Už jenom tyto skutečnosti odůvodňují zamítnutí žaloby. K tomu žalovaný poukázal na personální propojení žalobce se společností JIP Větrní s.r.o., což správně konstatoval již soud prvního stupně. Je tedy zjevné, že ohledně předmětných výrobků a vlastnického práva svých právních předchůdců žalobce není v dobré víře, ačkoliv disponuje v zásadě nejlepším napojením na svého domnělého právního předchůdce. Aplikace § 446 obch. zák. je tak v této věci vyloučena, a rozsudek je proto v zamítavém výroku správný. Bylo by absurdní dovozovat, že žalobce, který není v dobré víře ohledně předmětných výrobků, k nim může platně nabýt vlastnické právo jenom z toho důvodu, že do řetězu údajných převodů vlastnického práva byl vložen subjekt, který se žalobcem ani se společností JIP Větrní s.r.o. nemá zdánlivě nic společného. Nelze odhlédnout rovněž od skutečnosti, že žalobce je dceřinou

společností společností JIVA TRADE s.r.o. a jeho jednatelem je Ing. Jan Korčák. Dobrá víra žalobce tak není dána, v předmětné věci nedošlo ani k tradici předmětných výrobků a žalovaný závěrem žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek v zamítavém výroku II. potvrdil jako věcně správný. V ostatním odkázal na své odvolání proti rozsudku.

16. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a shledal odvolání žalobce převážně opodstatněným, naopak odvolání žalovaného je nedůvodné.
17. Soud prvního stupně provedl ve věci podrobné dokazování, vyslechl navržené svědky M██████, ████████ W██████, ████████ M██████ a jako účastníka řízení podle § 131 o. s. ř. vyslechl jednatele žalobce ████████ J██████ K██████, dále provedl listinné důkazy. Lze konstatovat, že dokazování před soudem prvního stupně bylo velmi podrobné a vyčerpávající, když byly provedeny prakticky všechny důkazní návrhy, které účastníci v průběhu řízení uplatnili. Důkazy učinil prvostupňový soud správně postupem podle § 122 a násl. o. s. ř. a provedené důkazy pak řádně zhodnotil podle zásady hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř. V odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, které skutečnosti vzal za prokázané a které nikoliv, uvedl skutkový stav, který z nich zjistil, byť je třeba připustit, že tento je vymezen ne zcela přehledně v různých částech odůvodnění rozsudku. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně zjistil skutkový stav správně. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. tak odvolací soud neshledal.
18. Mezi účastníky bylo sporné především právní posouzení věci /§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř./ . Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popřípadě neaplikuje adekvátní právní normu.
19. K odvolání žalovaného do výroku I. rozsudku uvádí odvolací soud následující.
20. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal způsob nabytí vlastnického práva žalobce k položkám č. 7, 28 - 33, 35 - 37, 42 - 44 a 69 - 74. Odvolací soud sdílí jeho názor o tom, že tyto věci byly původně předmětem kupní smlouvy ze dne 15. 8. 2013 – součástí objednávky společností žalobce u společnosti JIVA TRADE s.r.o. V řízení dále bylo prokázáno, že uvedené věci byly vyrobeny dlužníkem, tedy JIP – Papírny Větrní, a. s. na základě smlouvy o obchodní spolupráci ze dne 24. 6. 2011 uzavřené mezi tímto dlužníkem a společností JIVA TRADE s.r.o. Uvedená smlouva podrobně popisuje mechanismus fungování tzv. tollingového financování jako jednoho ze způsobů financování pomocí svých zdrojů, které je založeno na tom, že to tollingová společnost, JIVA TRADE s.r.o. si pořizuje od dodavatelů materiální a energetické vstupy potřebné pro výrobu a od výrobce – dlužníka JIP - Papírny Větrní, a. s. si z nich nechává za odměnu vyrobít hotové výrobky, které se pak na její účet prodávají odběratelům. Takto JIVA TRADE s.r.o. také postupovala. V uvedené smlouvě o spolupráci je JIP – Papírny Větrní, a. s. označena jako zpracovatel a JIVA TRADE s.r.o. jako financier s tím, že smlouva výslovně řeší otázku vzniku vlastnického práva financiera – JIVA TRADE s.r.o. – k hotovým výrobkům, které vzniká v okamžiku, kdy výrobky vzniknou jako věc v právním smyslu (k tomu srovnej čl. IV. bod 4.4). Podle čl. VII. bodu 7.4 vlastnické právo financiera k hotovým výrobkům vzniká v okamžiku jejich vzniku jako věci v právním smyslu. Odvolací soud tak shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že uvedené výrobky – položky specifikované č. 7, 28 - 33, 35 - 37, 42 - 44 a 69 - 74 - byly vyrobeny, smlouva o obchodní spolupráci z 24. 6. 2011 tak byla realizována, JIVA TRADE s.r.o. se stala jejich vlastníkem a

vlastnické právo poté kupní smlouvou z 15. 8. 2013 převedla na žalobce. Odvolací soud si je vědom toho, že k převodu vlastnického práva na žalobce došlo již po zjištění úpadku dlužníka JIP - Papírny Větrní, a. s. dne 6. 6. 2013 avšak ještě před prohlášením konkursu na jeho majetek dne 17. 10. 2013, nicméně pro právní posouzení je tato skutečnost irelevantní, neboť kupní smlouva nebyla uzavřena s dlužníkem (úpadcem), ale právě mezi společnostmi žalobce a JIVA TRADE s.r.o., ohledně nichž úpadek zjištěn nebyl. Soud prvního stupně rovněž správně konstatoval, že podle článku IV. bodu 4.5 se dlužník JIP - Papírny Větrní, a. s. zavázal hotové výrobky bezprostředně po jejich výrobě uložit ve svém skladu a bezplatně skladovat pro JIVA TRADE s.r.o., což se také stalo. Povinností dlužníka bylo skladovat uvedené výrobky na své nebezpečí a bezplatně, jak správně konstatoval soud prvního stupně a za stavu, kdy JIVA TRADE s.r.o. poté uzavřela kupní smlouvu s žalobcem a uvedené výrobky mu prodala, avšak dlužník JIP - Papírny Větrní, a. s. žalobci výrobky jako vlastníku nepředal, tak tím neoprávněně do jeho vlastnického práva zasahuje a žalobce jako vlastník má právo na ochranu svého vlastnického práva proti dlužníku ve smyslu § 1040 zák. č. 89/1912 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2014 (občanský zákoník, ve zkratce o. z.). Za stavu, kdy bylo prokázáno a ostatně ani není sporu o tom, že věci již neexistují, je namísto zaplatit žalobci jejich hodnotu tak, jak se toho žalobce domáhal eventuálním petitem žaloby. Hodnotu uvedených věcí soud prvního stupně určil zcela správně; v tomto směru odvolací soud plně odkazuje na podrobný výpočet provedený s prvostupňovým soudem, s nímž se zcela ztotožňuje.

21. Odvolací námitky žalovaného nejsou způsobilé věcnou správností rozsudku soudu prvního stupně ve výroku I. otrást. Pokud nebyla zaplacená kupní cena, jak žalovaný uváděl, tak tato skutečnost je nerozhodná, neboť se zaplacením kupní ceny dříve platný zák. č. 513/1991 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013 (obchodní zákoník, ve zkratce obch. zák.) a ani zák. č. 40/1964 Sb. ve znění účinném od 31. 12. 2013 (občanský zákoník, ve zkratce obč. zák.), které platily v době uzavření smlouvy o spolupráci i kupní smlouvy, převod vlastnického práva nespojují a mezi žalobcem JIVA TRADE s.r.o. a JIP – Papírny Větrní, a. s. žádná odlišná dohoda, která by převod vlastnického práva vázala na zaplacení kupní ceny, uzavřena nebyla; toto ostatně ani nebylo v řízení tvrzeno. Odvolací soud nepřisvědčuje ani další námitce žalovaného o tom, že pokud žalobci dodané zboží nebylo předáno tak, jak předpokládá § 443 obch. zák., tak k němu nemohl žalobce nabýt vlastnické právo. Jak je uvedeno výše, zboží bylo skladováno v areálu žalovaného, a to, že ho žalovaný odmítá žalobci vydat, je právě podstatou a důvodem tohoto sporu. Bylo by protismyslné a v rozporu s logikou věci, aby žalovaný ze svého protiprávního jednání, kdy žalobci odmítá vydat věci, které tento řádně nabyt na základě kupní smlouvy, nyní těžil v tom smyslu, že by nebylo možno dovodit věcnou legitimaci žalobce k podání reivindikační žaloby. Takový závěr by ve své podstatě znamenal, že by se vlastník, resp. oprávněný držitel, nemohl domáhat ochrany svého vlastnického práva nikdy za stavu, kdyby mu druhý subjekt jako účastník smlouvy o převodu vlastnického práva (kupní smlouvy, směnné smlouvy, apod.) odmítal věci vydat. V tomto směru odvolací soud znovu odkazuje na ujednání ohledně vzniku vlastnického práva obsažené ve smlouvě o spolupráci ze dne 24. 6. 2011.
22. Odvolací soud tak shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že v případě věcí specifikovaných pod body 7, 28 - 33, 35 - 37, 42 - 44 a 69 - 74 žalobce řádně prokázal svoji věcnou legitimaci, tedy vlastnické právo, a to, že do něj dlužník JIP - Papírny Větrní, a. s. neoprávněně zasahuje. Právní posouzení věci tak, jak je soud prvního stupně učinil, je ohledně výroku I. rozsudku správné, vyjma lhůty k plnění, jak bude uvedeno ještě dále.

23. Naproti tomu odvolací soud nesdílí zcela právní závěry soudu prvního stupně ohledně zbývajících položek pod č. 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 - 68, ohledně nichž byla žaloba zamítnuta. Odvolací soud souhlasí se závěry soudu prvního stupně ohledně řetězce převodů vlastnického práva k těmto věcem tak, jak je prvostupňový soud popsal zejména pod bodem 21 odůvodnění svého rozsudku: dlužník JIP – Papírny Větrní, a. s. uvedené věci měl, obdobně jako v případě věcí uvedených ve výroku I. rozsudku, vyrobit na základě metody tollingového způsobu financování, nikoliv ovšem pro JIVA TRADE s.r.o. jako v případě věcí pod uvedených ve výroku I., ale pro JIP Větrní s. r. o., která je poté na základě kupní smlouvy z 18. 5. 2013 prodala JIVA TRADE s.r.o., a ta je na základě kupní smlouvy z 15. 8. 2013 prodala žalobci. Soud prvního stupně uzavřel, že nebyl tvrzen a tedy ani prokázán první článek řetězce převodu vlastnického práva, tedy způsob nabytí vlastnického práva společností JIP Větrní s.r.o. od JIP – Papírny Větrní, a. s. a podle názoru soudu prvního stupně proto nebylo možno učinit závěr o tom, že by žalobce byl věcně legitimován k podání reivindikační žaloby. Důvod, proč prvostupňový soud požadoval prokázání celého řetězce převodů, kdy oproti věcem uvedeným pod výrokem I. rozsudku, v případě věcí ve výroku II. rozsudku byla situace obdobná s tím, že zde je ještě jeden mezičlánek – převod vlastnického práva mezi JIP Větrní s.r.o. na JIVA TRADE s.r.o., - vysvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí pod body 35 a 41, když dovedl personální propojenost společností dlužníka JIP – Papírny Větrní, a. s., JIP Větrní s. r. o. a společnosti žalobce, v níž figuruje jedna a tatáž osoba: Mgr. Jan Korčák, narozen 12. 10. 1968 – v případě dlužníka byl Mgr. Jan Korčák od 3. 12. 2007 do 3. 3. 2013 členem jeho představenstva, v případě JIP Větrní s.r.o. byl Mgr. Jan Korčák od 12. 1. 2011 do nejméně 29. 5. 2020, kdy byl výpis z obchodního rejstříku pořízen, jednatelem této společnosti a v případě žalobce pak je od 21. 6. 2013 nejméně do 29. 5. 2020, kdy byl výpis z obchodního rejstříku pořízen, rovněž jednatelem společnosti žalobce. Z toho prvostupňový soud dovozuje, že vzhledem ke kontextu všech propojených vztahů a zejména s ohledem na skutečnost, že dne 6. 6. 2013 byl ohledně společnosti dlužníka JIP – Papírny Větrní, a. s. zjištěn úpadek a dne 17. 10. 2013 byl na její majetek prohlášen konkurs, tak podle soudu nelze vycházet z toho, že by žalobce mohl být v dobré víře o tom, že předcházející nabyvatelé, tedy JIVA TRADE s.r.o. a JIP Větrní s.r.o., byli skutečnými vlastníky a že naopak žalobce měl reálně možnost ověřit, zda tito jsou skutečně vlastníky a zda od nich může vlastnické právo nabýt. Tento právní názor soudu prvního stupně odvolací soud nesdílí. Podle přesvědčení odvolacího soudu požadovat po žalobci, aby prokázal celý řetězec převodů za stavu, kdy v řízení spolehlivě prokázal, že kupní smlouvou z 15. 8. 2013, obdobně jako v případě věcí uvedených ve výroku I. rozsudku, nabyt stejným způsobem věci uvedené ve výroku II. rozsudku od JIVA TRADE s.r.o. a stejně tak aby prokázal, že JIVA TRADE s.r.o. je koupila dne 18. 5. 2013 od JIP Větrní s.r.o., je neopodstatněné. To, že nebyl prokázán první článek, tedy to, že dlužník JIP – Papírny Větrní, a. s. která obdobně jako v případě věcí uvedených ve výroku I. tyto věci rovněž vyrobila, avšak nikoliv pro JIVA TRADE s.r.o., ale pro JIP Větrní s.r.o., odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně neshledává významným. Žalobce, jak je uvedeno výše, prokázal spolehlivě předchozí dva převody, tedy předchozí dva články řetězce a pouze ze samotné skutečnosti, že tři z těchto společností, které v uvedeném řetězci figurují, a to dlužník JIP – Papírny Větrní, a. s., JIP Větrní s.r.o. a žalobce, jsou propojeny osobou Mgr. Jana Korčáka, jak je popsáno výše, nelze dovést, že by žalobce nebyl v dobré víře tak, jak předpokládá § 446 obch. zák.
24. K tomu odvolací soud uvádí, že soudní judikatura již dříve dovedla, že při zvažování nabytí věci od nevlastníka je sice nutno po kupujícím požadovat prokazování jeho dobré víry, to však ještě neznamená, že by kupující pro splnění kritérií uvedených v § 446 obch. zák. musel všechny rozhodné skutečnosti prověřovat i u každého předchozího vlastníka věci. Povinnost kupujícího

prověřit předchozí vlastníky či držitele věci mimo prodávajícího se omezuje jen na okolnost, zda kupující věděl nebo vědět měl a mohl, že některá z těchto osob není, nebo nebyla jejich vlastníkem. V obchodních vztazích by nebylo reálné po každém podnikateli požadovat prověření celé historie takovéto věci, která navíc často ani není vedena v žádné dostupné evidenci a jež byla opakovaně zcizena (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 12. 2007, sp. zn. 32 Cdo 44/2007, obdobně též rozsudek ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. 22 Cdo 2919/2012 a usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 119/2015). Soud prvního stupně k otázce dobré víry provedl zejména výslechy svědků [REDAKCE] M [REDAKCE] M [REDAKCE], [REDAKCE] M [REDAKCE] W [REDAKCE], [REDAKCE] P [REDAKCE] M [REDAKCE] a především pak účastnický výslech jednatele žalobce Mgr. Jana Korčáka. Z těchto výpovědí nelze dovodit, že by žalobce mohl mít jakékoliv pochybnosti o tom, že JIP – Papírny Větrník, a. s. uvedené věci nevyrobila pro JIP Větrník s. r. o. na základě obdobné smlouvy o spolupráci jako v případě věci údaje pod výrokem I. pro JIP TRADE s.r.o.

25. K tomu odvolací soud dodává, že dříve platný obchodní zákoník umožňoval nabytí vlastnického práva k věci od nevlastníka na rozdíl od občanského zákoníku ve svém § 446 již od počátku své účinnosti, tedy od 1. 1. 1992, když novela obchodního zákoníku provedená s účinností k 1. 1. 2001, ust. § 446 toliko zpřesnila. Ústavní soud ČR svým nálesem ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 75/04, publikovaném ve Sbírce nálezů usnesení Ústavního soudu, svazek 41, ročník 2006, uveřejněném pod pořadovým číslem 119/2006 na straně 485, zamítl návrh Krajského soudu v Praze na zrušení ust. § 446 obchodního zákoníku v platném znění pro rozpor s ústavním pořádkem ČR a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, že toto zákonné ustanovení (zjednodušeně řečeno, pozn. odvolacího soudu), shledává ústavně konformní. Odvolací soud tak znovu shrnuje, že pouhá skutečnost, že osoba Mgr. Jana Korčáka figuruje ve třech uváděných společnostech ze čtyřech, dobrou víru žalobce nenarušuje.
26. Na rozdíl od soudu prvního stupně tak odvolací soud uzavírá, že žalobce i k věcem uvedeným ve výroku II. rozsudku prokázal své vlastnické právo a stejně tak v řízení bylo prokázáno, že tyto věci byly umístěny v areálu JIP – Papírny Větrník, a. s., která je odmítá žalobci vydat. Protože i v případě těchto věcí bylo prokázáno, že již neexistují, je namístě eventuálním petitum, který byl uplatněn, požadovat zaplacení jejich hodnoty. Při určení této hodnoty tak odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně vycházel z výpočtu tak, jak ho provedl soud prvního stupně v případě věci pod výrokem I. rozsudku, když hodnota věcí pod položkami 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 - 68 byla určena celkovou částkou 2 242 781,90 Kč.
27. Pokud jde o položku č. 75, zde odvolací soud bez výhrad sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že k této položce nebylo možno učinit žádná relevantní skutková zjištění, na základě nichž by bylo možno dovodit, že žalobce je vlastníkem i této věci. Odvolací soud shodně s prvostupňovým soudem uvádí, že žalobce svá skutková tvrzení k této položce měnil; v žalobě uvedl, že tuto věc koupil od JIP – Papírny Větrník, a. s., tedy od dlužníka, v průběhu řízení ovšem ve svém vyjádření z 2. 10. 2019 nově uvedl, že uvedenou věc koupil přímo od JIP Větrník s.r.o. s tím, že tato byla vyrobena společností JIP – Papírny Větrník, a. s. pro JIP Větrník s.r.o. a dne 22. 8. 2013 naskladněna v původním množství. Následně pak měla být prodána společností JIP Větrník s. r. o. přímo žalobci, který však sám připouští, že k tomu nemůže doložit kupní smlouvu či objednávku, jelikož tyto listiny se nedochovaly. Pouhá faktura ohledně úhrady částky 14 084 EUR, vč. DPH vlastnické právo žalobce neprokazuje. Závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobce ohledně této věci neprokázal své vlastnické právo, je správný, odvolací soud toliko koriguje závěr o tom, že ohledně této položky žalobce ani nesplnil svoji povinnost tvrzení, když

povinnost tvrzení podle přesvědčení odvolacího soudu v podání ze dne 2. 10. 2019 byla žalobcem splněna dostatečně. Tvrzení však nebylo prokázáno.

28. Odvolací soud částečně změnil napadený rozsudek ve výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř., a to i přes jeho věcnou správnost, toliko tak, že neurčil lhůtu k plnění, jinak ho v tomto výroku potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný. K tomu je třeba uvést, že dlužník JIP – Papírny Větrník, a. s. je v konkursu, v řízení je žalována insolvenční správkyň a způsob uspokojení pohledávky žalobce přiznané tímto rozsudkem se bude řídit zákonem č. 182/2006 Sb. o insolvenčním řízení (k tomu srovnej zejména jeho § 203 a § 305). Za tohoto stavu podle přesvědčení odvolacího soudu proto není na místě určovat lhůtu k plnění, když v případném exekučním řízení představuje postup uspokojení věřitele podle insolvenčního zákona předpoklad pro formální vykonatelnost rozsudku. Ze stejných důvodů pak odvolací soud neurčoval lhůtu k plnění též ve změněném výroku II. rozsudku soudu prvního stupně.
29. Právní posouzení věci tak, jak je soud prvního stupně učinil, je ohledně věcí uvedených ve výroku II. – vyjma položky 75 - nesprávné a odvolací soud, aniž by se odchyloval od skutkových zjištění soudu prvního stupně, když jak je uvedeno shora, skutkový stav byl soudem prvního stupně zjištěn správně, napadený rozsudek ve výroku II. proto postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 2 242 781,90 Kč představující hodnotu nevydaných věcí - položky 1 - 6, 8 - 27, 34, 38 - 41 a 45 - 68, - jinak ho v tomto výroku v zamítavé části ohledně položky 75 nebo peněžité náhrady ve výši 72 556,69 Kč potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.
30. S ohledem na změnu prvostupňového rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Žalobce měl v řízení v převažující části úspěch, když jeho neúspěch se týkal pouze nepatrné části ohledně položky 75. Podle § 142 odst. 3 o. s. ř. tak má právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze soudního poplatku z žaloby ve výši 2 000 Kč, soudního poplatku z předchozího odvolání ve výši 2 000 Kč a z nákladu právního zastoupení, to vše v plné výši. Při určení sazby odměny za úkon právní služby odvolací soud vycházel z tarifní hodnoty 3 174 604,91 Kč, což představovalo hodnotu všech požadovaných věcí. Náklady právního stupně žalobce sestávají z odměny za 27 úkonů právní služby po 21 020 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a k) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif, ve zkratce AT), odměny za 4 poloviční úkony po 10 510 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. b) odst. 3 per analogiam a § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu, náhrad za 31 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem **622 880 Kč**. Plné úkony právní služby představují:
- 1) příprava a převzetí věci,
 - 2) sepis žaloby,
 - 3) účast zástupce žalobce na jednání dne 8. 11. 2016,
 - 4) doplnění skutkových tvrzení ze dne 7. 12. 2016,
 - 5) účast zástupce žalobce na jednání dne 21. 6. 2017
 - 6) účast zástupce žalobce na jednání dne 20. 11. 2017
 - 7) účast zástupce žalobce na jednání dne 26. 6. 2018,
 - 8) doplňující vyjádření z 13. 8. 2018,
 - 9) účast zástupce žalobce na jednání dne 26. 11. 2018,
 - 10) sepis repliky ze dne 25. 2. 2019,
 - 11) účast zástupce žalobce na jednání dne 23. 4. 2019,
 - 12) sepis vyjádření ze dne 2. 10. 2019,

- 13) účast zástupce žalobce na jednání dne 8. 10. 2019
- 14) účast zástupce žalobce na jednání dne 1. 6. 2020, kdy v případě tohoto jednání šlo o odměnu za dvojnásobný úkon, neboť jednání trvalo déle než 2 hodiny,
- 15) sepis závěrečného návrhu z 25. 6. 2020,
- 16) účast zástupce žalobce na jednání dne 29. 6. 2020,
- 17) odvolání proti předchozímu rozsudku soudu prvního stupně,
- 18) účast zástupce žalobce na jednání před odvolacím soudem dne 24. 2. 2021,
- 19) doplnění důkazních návrhů ze 7. 7. 2021,
- 20) účast zástupce žalobce na jednání dne 15. 6. 2021,
- 21) účast zástupce žalobce na jednání dne 19. 7. 2021
- 22) doplnění důkazních návrhů z 16. 8. 2021,
- 23) účast zástupce žalobce na jednání ze 7. 9. 2021,
- 24) odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 7. 9. 2021,
- 25) vyjádření žalobce k odvolání žalovaného ze dne 17. 1. 2022,
- 26) účast zástupce žalobce na odvolacím jednání dne 4. 5. 2022.

Poloviční úkony představují:

- 1/ sepis vyjádření k přerušení řízení z 21. 4. 2016,
- 2/ sepis repliky z 22. 12. 2016,
- 3/ účast zástupce žalobce na jednání dne 22. 1. 2019, které bylo odročeno a
- 4/ doplnění skutkových tvrzení a důkazů z 28. 6. 2019 s ohledem na jeho rozsah.

K těmto nákladům právního zastoupení advokátem ve výši 618 880 Kč dále náleží žalobci náhrada za DPH ve výši 21% v částce **129 964,80 Kč** podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř.

Součástí náhrady nákladů řízení žalobce dále je cestovné ve smyslu § 13 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) a náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 cit. vyhlášky. Odvolací soud však předdesílá, že součástí nákladů řízení, a to ani v podobě odměny, paušální náhrady, náhrady za promeškaný čas či cestovného, nemohl učinit nárokované položky vztahující se k údajným ústním jednáním konaným dne 2. 8. 2016, 2. 10. 2017 či 23. 3. 2020, když předmětná jednání byla odročena a nekonala se (k tomu srovnej č. 1. 104, č. 1. 154 a 492 spisu). Výše cestovních náhrad se odvíjí od dokladů předložených ze strany právního zástupce žalobce odvolacímu soudu, když náklady na cesty k ústním jednáním konaným ve dnech 20. 11. 2017, 26. 11. 2018, 22. 1. 2019, 8. 10. 2019, 24. 2. 2021 (odvolací řízení), 15. 6. 2021, 7. 9. 2021 a 4. 5. 2022 (odvolací řízení) prokázal právní zástupce žalobce zaslanými jízdními doklady veřejnou dopravou v celkové částce **3 636 Kč**.

Dále přiznal odvolací soud v rámci náhrady nákladů řízení nárok žalobce na cestovné osobním automobilem jeho právního zástupce k jednáním konaným dne 8. 11. 2016 ve výši 3 120,39 Kč, dne 26. 6. 2018 ve výši 3 259,32 Kč, dne 1. 6. 2020 ve výši 3 421,46 Kč, dne 29. 6. 2020 ve výši 3 421,46 Kč a dne 19. 7. 2020 ve výši 3 394,59 Kč, vždy na trase Olomouc – Praha a zpět, v celkové délce 562 km, při spotřebě /3. údaj - norma ES 136/2014W/ 5,9 l/100 km, v souladu s § 13 odst. 5 ve spojení s § 157 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., a to vždy včetně náhrady za 21% DPH ve výši **16 617,22 Kč**.

V neposlední řadě učinil odvolací soud součástí náhrady nákladů řízení též náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., a to v rozsahu 10 půlhodin po 100 Kč k celkem patnácti konaným ústním jednáním před soudem I. a II. stupně, a to ve dnech 8. 11. 2016, 21. 6. 2017 (k tomuto jednání žalobce nenárokoval cestovné, avšak jednání se konalo za jeho účasti), 20. 11. 2017, 26. 6. 2018, 26. 11. 2018, 22. 1. 2019, 23. 4. 2019, 8. 10. 2019, 1. 6. 2020, 29. 6. 2020, 24. 2. 2021, 15. 6. 2021, 19. 7. 2021, 7. 9. 2021, 4. 5. 2022. Celkem tedy 15 000 Kč, přičemž k této částce je třeba připočít

náhradu za 21% DPH podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. ve výši 3 150 Kč, celkem tak přiznal na náhradě podle § 14 odst. 1 a 4 AT částku **18 150 Kč**.

Celkem tak na náhradě nákladů řízení přiznal odvolací soud žalobci částku **791 248,02 Kč** (soudní poplatky 4 000 Kč + odměna a paušály 618 880 Kč + 21% DPH 129 964,80 Kč+ cestovné jízdenky 3 636 Kč+ cestovné dle náhrad včetně náhrady za DPH 16 617,22 Kč + náhrada za promeškaný čas včetně náhrady za 21 % DPH 18 150 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

V Praze dne 4. 5. 2022

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu